

гатство за всички живи твари. Затова и всички люде по земята, които живѣятъ въ голѣми общежития и често безцелно враждуватъ помежду си, говорятъ свой езикъ и така се разбиратъ единъ труги. Безъ говоримия езикъ ние не можемъ нито мигъ. Той ни е потрѣбенъ всѣки день, като въздуха — на всѣка стѣпка него слушаме и говоримъ.

А какъ ти е леко и драго, когато можешъ да се изразявашъ свободно на майчиния си езикъ и всички те разбиратъ! Безъ езикъ и писмо ние щѣхме да си останемъ сжщитѣ ония диви и прости люде, каквито сж били нашитѣ прадѣди въ далечното минало, когато сж обитавали пещеритѣ и сж се хранѣли съ суровъ дивечъ и корени.

Ти си българче, мое малко юначе, синъ на юнашки народъ. Бжди гордъ, че си роденъ въ тази прекрасна земя. Ти си потомкъ на двама велики българи, родени въ Солунъ, при брѣговетѣ на Бѣлото море, които преди десетъ вѣка дадоха писмо и книга на българитѣ и чрезъ насъ на всички славяни. Благодарение на тѣхъ ние опазихме своята книга и своя езикъ до днесъ и имахме своя история преди другитѣ народи, които минава-

ха за по-напреднали отъ насъ.

Обичай езика, съ който си закърменъ отъ своята майка, който говоришъ съ своето другарге, чрезъ който разбирашъ учителитѣ си! Чрезъ този езикъ ти опознавашъ свѣта и разбирашъ людетѣ. Това е езикътъ на твоитѣ дѣди, езикътъ на утрешнитѣ твои синове. Той е твоятъ роденъ български езикъ, мое момче! Обичай тоя звученъ и кръшенъ езикъ, на който сж написани най-хубавитѣ пѣсни и приказки, които ти си слушалъ! Обичай своя роденъ майчинъ езикъ, своята родна българска речъ! А чрезъ нея и юнашкия български народъ и цѣлата родна земя, кждето живѣятъ българи. И помни: че ти си синъ на юначенъ народъ, изъ чиито недра излѣзоха Кирилъ и Методий, Симеонъ Велики, Паисий, Левски, Ботевъ...

Атанасъ Душковъ

